

Дідусь завжди зачісує своє сиве волосся на лівий бік. Колись, ще перед весіллям, його наречена сказала, що так йому личить. І потім вона стала його дружиною, а згодом — бабусею. Тепер бабуся далеко-далеко, сидить на хмаринці й куйовдить дідусеве волосся легким вітерцем. Дідусь завжди всміхається їй кудись у небо, а потім заварює вечірній чай — ще вранці, щоб той набрався за день історій, сміху та сонця.

А ще... ще дідусь випікає найсмачніше у світі печиво зі шматочками шоколаду, горіхами, дрібкою кориці й пригорщею любові. Випікається воно рівно двадцять хвилин і ні секундою більше, а потім довго-довго стигне на підвіконні. З цим печивом вечірній чай стає ще смачнішим. Шкода тільки, швидко зникає — і чай, і печиво.

Дідусь не старенький, ні, він літній. Такий літній, як метелики й суниці, як майже стиглі порічки на кущику, як височенні трави там, через дорогу... Він такий літній, як водичка, нагріта сонцем у балії серед садка, як... як шелест горіха, зливи і, звісно ж, як домашній лимонад — кисло-м'ятний, з розмарином і полуницями. Дідусь смішно хмурить кошлаті брови, коли сердиться, а коли сміється, то на скронях у нього заплітається павутинка. Але з ним наввипередки не кожен хлопчак зможе!

А ще дідусь вміє слухати — не просто слухати, отак вуха розставивши, а по-справжньому! Він чує, про що говорять білочки і зайчики, знає, коли день народження в кожного равлика у дворі, пам'ятає імена всіх малин на кущі, бо вони ображаються, якщо їх плутають. Ось як він уміє слухати! Як ніхто!

А он там паличкою длубається в мурашнику Славко — він теж літній! Влітку він може бігати босоніж скільки захоче! Робити все, що заманеться — майже все... Влітку можна сидіти й скільки завгодно плюскотіти ногами в прохолодному ставку — ніхто й слова не скаже, хіба що мама побачить. Може наварити. Але не дуже.

Мама не літня, зовсім не літня, вона радше осіння: вона читає казки, варить найсмачніше какао, вкриває ковдрою перед сном і так ніжно-ніжно цілує в носик, а от літувати ге-е-еть не вміє! А тато вміє, тато ще й як літує! Літував би, як і Славко, увесь рік, але не може. З тими дорослими завжди так. Ну нічого, у Славка є дідусь та Ілько!

Ілько вже геть дорослий, сам може в магазин сходити, але ж не пускають. Ількові з дідусем найцікавіше: закручують разом якісь гайки, грядки прополюють, яблука збирають, а Славко ще маленький, лише паличкою ямки колупати вміє. Ну й нічого, він як виросте — усі гайки позакручує!

Але найцікавіше починається ввечері! Отоді цікаво стає всім! Коли зірки починають підморгувати з-за ковдри ще зовсім блакитного неба, дідусь із хлопчачами вмощуються на веранді й розмовляють про все на світі: про ліс, про зорі, про день, про

те, чи не ображалися сьогодні малинки й чи ніхто з малої комашні не пропустив концерт Коника-стрибунця. Всідаються і говорять... І так щовечора, аж доки мама не покличе спати, бо мама така — анітрохи не літня!

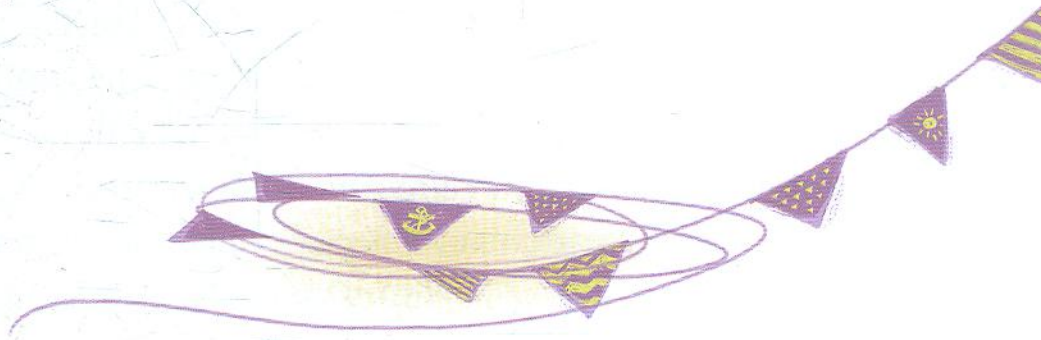
Одного теплого надвечір'я, саме такого, коли хочеться лише роздивлятися далекі країни з хмар і хмарок на видноколі, на сходах старої веранди сиділо трійко хлопчаків. І було тим хлопчакам три, шість і сімдесят п'ять років. Вони сиділи мовчки й чекали... Якраз під старою яблунею виднілася купка землі — кротовина.

— А там живе кріт? — спитав Славко.

— Живе, — усміхнувся дідусь.

— Справжній? Ну, тобто справжній-справжній? Розкажеш про нього?

— Слухайте...

ЗАСІДКА

На галявині між березовим гайком та сосновим лісом, там, де алея фіалок плавно переходила у вулицю кульбабок, хтось невпинно тупав і сопів. А на землі з'являлися невеличкі горбочки. Це кріт Грицько вже третю годину намагався відшукати свій сховок. Ще восени він десь тут, приблизно за десять кроків від старого пенька, закопав двійко сушених яблук, кілька корінців, сімнадцять зерняток пшениці, чотири горішки й цілу низку маслюків. Грицько старанно беріг ці смаколики до свого третього дня народження, та от біда — тепер він не міг згадати, у якому ж напрямку від пенька потрібно рити хід. Та хай там як, він сьогодні мусить відшукати свій скарб, бо ж до нього прийдуть усі його друзі: мишка Наталя, ховрашки-близнюки Богдан і Микола, вужик Женя та зміючка С-світлана.

Кротик чекав цього дня цілісінький рік, він продумав кожену дрібничку, вирив зручні тунелі для кожного гостя (лише два ховрахи підуть одним тунелем), поставив у своїй нірці фортепіано, щоб зіграти друзям прекрасну зимову симфонію, що він її писав, поки інші звірі спали.

Грицько поставив стіл, змайстрований зі шматка дубової кори та гілочок (сам-самісінький дотягнув їх від діброви), застелив святкову скатертину, яку йому подарувала бабуся... А тепер усі плани летіли шкереберть.